

Євген Кудлай

05.02.2025

Роменська громада провела в останню путь героя Олександра Шутька

Сьогодні скорботний день, який знову зібрав Роменську громаду у жалобі. Важкий, болісний, наповнений болем та невимовним сумом. Сьогодні небо, здається, схилилося нижче, розділяючи біль втрати. Вулиці вкриті квітами з чорними стрічками, а повітря пронизане скорботними звуками духового оркестру. Українська земля знову оплакує свого сина, свого Героя, який назавжди повернувся додому «на щиті»...

Цього скорботного дня Роменська громада провела в останню путь Захисника України - Олександра Олександровича ШУТЬКА, який до останнього подиху боронив Україну від російського окупанта.

Траурний кортеж із тілом загиблого Героя зустрічали на колінах, схиливши голови в жалобі, з тремтінням у серці промовляли молитву та віддавали шану тому, хто без вагань став на захист нашої землі.

Церемонія прощання із загиблим Захисником відбулась на Алеї Слави. Рідні, близькі, керівництво громади, бойові побратими, священнослужителі, друзі загиблого Воїна прийшли, щоб гідно зустріти Захисника. Духовенство спільно з присутніми помолились за вічний спочинок душі Воїна, який віддав життя за Україну, за її незалежність та територіальну цілісність.

Олександр Олександрович ШУТЬКО народився 18 липня 1981 року в місті Ромни. Зростає хлопцем у дружній родині, з дитинства був активним та допитливим хлопцем. Закінчив Роменську середню школу №6, де проявив себе як доброзичливий і відданий друг. Олександр займався спортом, особливо любив футбол. Брав участь у міських та обласних турнірах. Рідні згадують, що у 12 років, під час змагань в Охтирці, Олександр був нагороджений грамотою за 1 місце та відзначений як найкращий бомбардир команди, забивши 16 голів.

Після закінчення школи Олександр Шутько продовжив навчання у Роменському індустріальному технікумі, де здобув спеціальність «Технік-механік з обслуговування нафтових свердловин».

У 2000-2001 роках він проходив строкову службу в лавах Збройних Сил України: спочатку в навчальному центрі в Десні (Чернігівська область), а згодом у військовій частині в Новоград-Волинському, де опанував фах «Командир танка».

Після армії Олександр розпочав трудову діяльність, працюючи в цегельному цеху заводу «Буддеталь». У 2004 році приєднався до колективу «Охтирського управління бурових робіт», де протягом семи років працював помічником бурильника. З 2012 року він продовжив свою професійну діяльність у будівельній компанії «Азур Груп».

Колеги та друзі запам'ятали його як щирого, компанійського та активного товариша, який завжди був готовий допомогти. Він вирізнявся відповідальністю, працьовитістю та відкритістю, залишаючи по собі лише найкращі спогади.

З початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну Олександр Шутько без вагань вирішив стати на захист Батьківщини. Його слова: «Якщо не ми, то хто?!» стали віддзеркаленням його рішучості, патріотизму та готовності боротися за свободу своєї країни.

У квітні 2023 року він був мобілізований до лав Збройних Сил України та пройшов інтенсивну підготовку в навчальному центрі на Житомирщині. Після завершення навчання Олександр служив навідником танка у 5-й роті 2-го парашутно-десантного батальйону 25-ї десантно-штурмової бригади ЗСУ.

3 червня 2023 року брав безпосередню участь у запеклих боях на Луганському та Харківському напрямках, де разом із побратимами стримував натиск ворога.

У грудні 2023 року проходив спеціалізоване навчання на військовому полігоні в Польщі, де вдосконалював свої навички для ще ефективнішої боротьби на передовій. Після повернення з навчань без жодних вагань знову став до строю та зайняв бойові позиції на Куп'янському напрямку, продовжуючи боронити Україну до останнього подиху.

Найтяжчими для рідних були дні очікування, коли Олександр не виходив на зв'язок. По 11, а іноді й 17 днів його рідні жили між надією та тривогою, не знаючи, чи він у безпеці. У цей час він безперервно тримав оборону, іноді залишаючись один, адже не було ким його замінити. Тривале перебування на позиціях у лютий мороз призвело до обмороження пальців на ногах. Після цього він 10 днів лікувався в госпіталі, але, не встигнувши повністю одужати, знову повернувся до строю - бо відчував, що його місце поруч із побратимами, на передовій.

Навесні 2024 року Олександр воював уже на Авдіївському напрямку, де бої були особливо жорстокими. Йому довірили командування штурмовою групою, адже він мав сміливість, досвід і непохитну рішучість. Побратими поважали його за те, що він не просто вів їх у бій, а був поруч у найскладніші моменти. Олександр не боявся ризикувати, завжди витягував поранених воїнів з-під обстрілів і діяв за принципом: «Не залишати своїх».

Його називали щасливчиком, бо він вижив у багатьох запеклих боях. Але це була не просто удача — це були його сила, досвід і незламний дух. У найскладніших умовах він не тільки тримався сам, а й підтримував інших, додаючи їм віри та відваги.

Щоб не тривожити маму, Олександр ніколи не розповідав їй про реальну небезпеку, в якій знаходився. Навіть із передової він телефонував і заспокоював: «Я на охороні танків, тут тихо». Він знав, що кожне слово для неї - це ковток спокою, і до останнього беріг її від страшної правди війни.

7 квітня 2024 року Олександр виходив на зв'язок з мамою та спілкувався з сестрою про те, коли краще передати портативну зарядну станцію для радіоелектронної боротьби.

8 квітня він вирушив на бойове завдання поблизу н. п. Тоненьке Покровського району Донецької області.

Його останнє повідомлення сестрі було: «Я тільки що їздив на позиції – не доїхали. Зараз будемо з саперами шукати іншу дорогу, а там буде видно». Сестра написала йому: «Бережи себе». Відповідь була коротко: «Ок». Це були його останні слова...

Через декілька днів родина отримала страшну звістку - Олександр зник безвісти. Рідні почали пошуки, до останнього вірили, що він знайдеться живим. У їхніх серцях жевріла надія, що Олександр живий... Але не судилося...

У жовтні 2024 року стало відомо, що серед тіл загиблих воїнів, яких було репатрійовано з окупованої території, є документи на ім'я ШУТЬКО Олександр Олександрович.

Далі була експертиза ДНК та довгі три місяці очікування результату. У січні 2025 року результат ДНК підтвердив співпадіння. На жаль, підтвердилося найстрашніше...

Вірний військовий присязі, захищаючи рідну землю, в бою за Україну, її свободу та незалежність, навідник 25-ої окремої повітрянодесантної Січеславської бригади Десантно-штурмових військ ЗСУ солдат Олександр Олександрович ШУТЬКО загинув 8 квітня 2024 року поблизу н. п. Тоненьке Покровського району Донецької області.

Олександр назавжди 42 роки...

Мати та батько втратили сина, сестра - брата... Громада, Україна – відважного Воїна-Захисника...

Олександр Олександрович ШУТЬКО назавжди залишиться в наших серцях. Його вольове рішення піти на війну і тримати оборону до останнього подиху - це приклад мужності, витримки та сили духу.

Роменська громада буде завжди пам'ятати Олександра Олександровича ШУТЬКА сміливим, щирим та цілеспрямованим чоловіком, який любив життя. Хай його слова «Якщо не ми, то хто?!» живуть у кожному з нас.

Днями командир військової частини, де ніс службу Олександр, повідомив рідних, що готує подання на нагородження ШУТЬКА Олександра Олександровича державною нагородою - орденом "За мужність" III ступеня (посмертно), повідомили в мерії Ромен.

Воїне Олександре, щиро дякуємо тобі за захист рідної землі! Ми завжди будемо тебе пам'ятати!

Вічна слава та шана нашому Герою – Олександр Олександровичу ШУТЬКУ!